

6

MOLLIE ZNOVA VYKŘIKLA ETHANOVU JMÉNO A PRAŠTILA do přivolávacího tlačítka. Příliš pozdě. Ozvalo se tiché bzuzení, zachotily kladky a protizávaží. Vjela si prsty do vlasů, ucouvla a sledovala, jak na indikátoru podlaží nade dveřmi přeskakují číslice: dva, tři, čtyři.

Výtah zastavil.

„Schody,“ vyhrkla a otáčela se kolem dokola. „Kde jsou schody?“

Vedle ní se objevil Charles a ukázal za roh výklenku s výtahy. „Tamhle. Utíkejte po nich, já vyjedu nahoru dalším výtahem.“

Mollie skopla lodičky, nechala je válet na mramorových dlaždicích a tryskem se rozběhla ke schodům. Brala je po dvou, byly jich vždycky dva úseky na každé patro. Svaly na pažích a na stehnech jí pálily námahou. Odpočítávala poschodí. Druhé. Třetí. Už i plíce jí žhnuly jako oheň, sotva popadala dech. Čtvrté patro.

„Ethane!“ vykřikla a zahrnula za roh k výtahům.

Nikdo tam nebyl. Doběhla k nejbližšímu výtahu a podívala se na číslice nad ním. Kabina vyjela do pětky. Mollie sprintovala zpátky ke schodům, pak po dalších dvou úsecích o patro výš a za roh.

Nikdo.

Znova vykřikla synovo jméno a doběhla k nejbližšímu výtahu. Teď nad ním svítila sedmička. Nejvyšší poschodí. Zase vyrazila ke schodům, nohy a ruce se jí třásly a plíce jí div nepukly námahou.

„Prosím tě, prosím tě, panebože, prosím...“

V sedmém patře našla dveře výtahu otevřené a kabinu prázdnou.

„Ethane?“

Otáčela se kolem dokola a rozhlížela se chodbou na obě strany. Nikde nikdo. Vládlo naprosté ticho.

Zavřela oči a pokusila se rozpomenout na uspořádání budovy. Střední část hotelu ukončovaly dvě věže s nádvořím uprostřed. Z pokojů vedly dveře na ochozy nad ním. Její pokoj byl v šestém patře na protější straně.

Prošla kolem výtahů a musela se přidržovat zdi, aby se jí nepodlomily nohy. Otevřeným průchodem vyšla na ochoz. Nade dveřmi tlumeně svítila čísla pokojů. Přistoupila k zábradlí a shlédla na dvůr sedm pater pod sebou. Dole byla malá zahrada přetékaná tropickým rostlinstvem se širokými listy.

„Mollie?“

Pohlédla přes dvůr a naproti o dvě patra níž uviděla Charlese, jak k ní vzhlíží.

„Našla jste ho?“

„Ne,“ vydechla.

„Nebojte se,“ řekl; jeho hlas se rozléhal prostorem. „Nemohl utéct daleko. Jdu ho hledat dál.“

Zmizel jí z očí a Mollie spustila zrak dolů, do hloubky, do které skoro nedohlédla; až se z toho zapotácela a udělalo se jí nanic. Mohl to provést? Mohl přelézt hrazení?

„Jen to ne...“

Vběhla zpátky do chodby a pro sprintovala kolem výtahů ke schodům. Připadaly jí nekonečné. Už ani nepočítala úseky a ignorovala zneklidněné pohledy těch několika lidí, které potkala.

Konečně se běhla do přízemí a do chodidel ji zastudil mramor. Ve výklenku s výtahy stál Gerry. Tvářil se zmateně.

„Co se děje, Mollie?“ dotazoval se.

Neodpověděla, prolétla kolem něj a pak sérií průchodů na nádvoří, na které se před chvilkou dívala shora. Zakopla o hadici od sprinkleru a svalila se na prohrátou vlhkou zem. Upírala oči do tmy, do změní kmenů a větví.

„Ethane? Ethane!“

Vymrštila se na nohy a prodírala se rostlinstvem, rozhrnovala listí oběma rukama a vyhlížela ve tmě záblesk žlutého trička a světlé